

Velecnenjeni gospod Doropoljski!

Dovolite, da se tudi jaz oglasim. Naročnik »Zvončka« sem že četrto leto. V tem času sem že zapustil osnovno šolo ter obiskujem sedaj drž. gimn. v Mariboru. Izbral sem si cilj, ki ga hočem doseči.

Vaš list »Zvonček« mi je bil vedno v razvedrilo in zato hočem tudi ostati naročnik, kakor dolgo mi bo mogoče.

Jako hvaležen bi Vam bil, če bi tudi za mene napisali nekaj vrstic.

Z odličnim spoštovanjem
vdani Vam

Miran Grilc,
Pobrežje pri Mariboru.

Odgovor:

Ljubi Miran!

Gotovo imaš lep, jasen cilj pred seboj: da se moralno in fizično usposobiš za službo narodu in domovini! Tak cilj imej vsak dijak pred očmi! Za resno življenje je treba resnih priprav, a prvi zakon vsakemu državljanu je — sreča domovine!

*

Velecnenjeni g. Doropoljski!

Drzнем se Vam tudi jaz pisati. Pisala sem Vam že enkrat, a pismo je najbrže romalo v koševo deželo ali pa je izgrešilo pravo pot. Sem naročnica »Zvončka«, ki ga jako rada čitam. Posebno mi ugaja Vaš cenjeni kotichek in pa »Romanje naše Jezlice«. Sem tudi Sokolica. Obiskujem V. r. osnovne šole na Mirni. Učim se najrajša zemljepisja in zgodovine. Imamo jako strogega, a dobrega učitelja. Učimo se veliko, kar me jako veseli. V kratkem bomo igrali igrico »Šivilja Klara«. Tudi jaz sem poleg. Upam, da bomo dobro rešili svoje vloge.

Ako dovolite, Vam prihodnjič pošljem pravljičico »Tri uklete kraljične«, ki sem si jo sama izmislila. Napisala sem Vam naj-

važnejše, ostalo Vam sporočim enkrat pozneje. Jako bi me veselilo, ako bi me sprejeli med svoje koticekarje. V nadi, da se mi izpolni ta želja,

Vas vljudno pozdravlja
Angelica Kogejeva.

Odgovor:

Ljuba Angelica!

Moj koš je res brez dna. Ali je tudi Tvoje pismo zletelo vanj, tega danes ne vem. Mogoče je, mogoče ni, kar ni, še lahko se zgodi. Toda z današnjim pismom ne. To se je — evo! — zaletelo preko koša v moj kotichek! Dobro nam došlo!

*

Cenjeni g. Doropoljski!

Še nikoli Vam nisem pisala, danes pa Vam hočem. Hodim v V. razred dekliške šole v Kamniku. Že tretje leto sem naročnica Vašega lista »Zvončka«. Jako rada čitam povesti. Najbolj mi ugaja povest o Koclju.

Blagovolite sprejeti to mojo nalogo o naši neodrešeni domovini. Pisana je v srbohrvatskem jeziku:

Godine 1918. posle svetskog rata jesmo se udružili Srbi, Hrvati i Slovenci u skupno kraljestvo i nastala je ponosna Jugoslavija. Ova naš je isto oslobodila, ali nije oslobodila svu našu braću. Dole u Primorju, u Istri, Gorici, Trstu, u Koruškoj i Štajerskoj čekaju naša braća oslobodenja. Ova deca sunca, koja žarko ljube svoju majku otadžbinu, ostala su pred vratima, bez ljubezne majke otadžbine, bez oca, junačkoga vladara, našega kralja, nisu u kolu sretnih sestara i sretne braće. Ali mi nismo i nećemo da zaboravimo svoju neoslobodenu braću, već radimo na to, da se združimo i zakliknemo svi zajedno: »Živela Jugoslavija!«
Ivanka Bergantova.

Odgovor:

Ljuba Ivanka!

Ako hočemo, da se kdaj združimo z neosvobojenimi svojimi brati v skupni domovini, ni dovolj samo, da si tega želimo, nego se moramo na to osvobojenje pripravljati. Pred vsem pa moramo biti mi, ki smo že svobodni, složni med seboj; živeti moramo v bratski ljubezni in si moramo krepiti svoje moči, da ne bomo jaki samo v besedah, ampak da bomo silni in nepremagljivi tudi v dejanjih.

*

Veledenjeni gospod Doropoljski!

Četudi hodim šele v IV. razred, si Vam vendar dovoljujem pisati nekoliko vrstic, ker čitam v »Zvončku« Vaše prijazne odgovore. Upam, da mi bodele dali skromen prostorček v svojem prijetnem kotičku.

Letos sem drugič naročena na »Zvonček«, ki mi pa jako ugaja. Najljubši mi je Vaš kotiček, ki je poln lepih pisem. Jako rada pa sem čitala tudi »Kekca« in »Jelico« ter rešujem uganke in druge zanimivosti. Komaj že čakam prihoda »Zvončka«, ki mi je tako priljubljen.

Prav lepo Vas pozdravlja
Vaša vdana

Silva Janžekova,
učenka IV. razr. v Mirni na Dolenjskem.

Odgovor:

Ljuba Silva!

Moj kotiček je marsikomu všeč, kar je končno razumljivo, ker se vsak rad vanj zateče, da katero prav po domače pove. Odprl bi rad vrata na široko, a so tako na tesno zgrajena, da se more veliko število kotičkarjev le polagoma zmuzati v mojo ozko kamrico.

*

Blagorodni gosp. Doropoljski!

Danes se prvič oglašam s temi vrsticami. Ko sem zadnjič čital »Zvonček«, sem spoznal, da ste velik prijatelj mladine. Ker čitam v Vašem »Zvončku«, koliko otrok Vam piše, sem se tudi jaz namenil, da Vam pišem. Na »Zvonček« sem naročen že drugo leto. Ker mi jako ugaja, ga pazno prebiram. Najljubša mi je povest, ki jo piše gospod Josip Vandot, enako so mi všeč tudi druge povesti.

Hodim v 5. razred 6. šolsko leto v Trbovljah.

Pogledam pa tudi rad Vaš kotiček. Jako bi me veselilo, ako bi zagledal svoje vrstice v njem.

Prav presrečno Vas pozdravlja

Edo Zagorišek.

Odgovor:

Ljubi Edo!

Ako boš pogledal v današnji kotiček, se bo veselje Tvojih mladih dni stopnjevalo, ker boš zagledal v njem svoje vrstice črno na belem. Želim, da bi se Ti v življenju vsaka želja tako izpolnila! Seveda — želja naj bo pametna in izpolnitve možna. Če si boš kdaj želel, da Ti naj pečeni piščanci sami lete v usta, se to ne bo izpolnilo, ker ni mogoče. Če si pa želiš, da boš kdaj veljaven mož, se to lahko zgodi, ako boš priden in pošten.

*

KOTIČKOV ZABAVNIK.

Vesela mladost.

Le pogledjte jih! Vsi ti so naši prijatelji. Vsi ti so Fajdígovi iz Sodražice. Naj bodo zdravi in veseli vse žive dni!

*

Rešitev zastavice v podobah v 1. števil.

»Zvončkovim« kotičkarjem v pouk in zabavo.

»Kdo je to?« v 1. števil.

Čudni ta fantič je pobič iz otroških igrač.

